

अवाप्सीः अवाप्तवानसि भोज्यां भोजवशां ॥ ३१ ॥ सौमखे चरं पुरं ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ नृशंस्यं निर्दयत्वं दीर्घपाटे लाङ्गपूर्वोयं शब्दोद्देशः ॥ ३५ ॥ आसीनं चैत्यमभ्येत्वा चैत्यं आयतनं आध्यात्मिकं
 तदयं पुंडरीकं बाह्यदेवालयं चित्तमभ्यस्य मित्यपि पाठः नित्यमभ्यस्य मित्यपि पाठः ॥ ३६ ॥ आत्मनैव निमित्तांतरं विना आत्मसात आत्ममात्रं ॥ ३७ ॥ युगादौ नैव कर्णविल्यादिसाधं
 तथा पर्जन्यघोषेण रथेनादित्यवर्चसा ॥ अवाप्सीर्महिषीं भोज्यारणे निजित्यरुक्मिणं ॥ ३१ ॥ इंद्रद्युम्नो हतः कोपाद्यवनश्चक्रसेरुमान् ॥ हतः सौभपतिः शाल्वस्व
 यासौ भंचपातितं ॥ ३२ ॥ एवमेते युधिहता भूयश्चान्यान् शृणुष्वह ॥ इरावत्यां हतो भोजः कार्तवीर्यसमो युधि ॥ ३३ ॥ गोपतिस्तालके तु श्रुत्वया विनिहता बु
 भौ ॥ तां च भोगवतीं पुण्यामृषिकां तां जनार्दन ॥ ३४ ॥ द्वारकामालमसाल्कत्वासमुद्रं गमयिष्यसि ॥ नक्रोधान च मात्सर्यं नानृतं मधुसूदन ॥ त्वयि तिष्ठति दाशा
 हं न नृशंस्यं कुतो नृजु ॥ ३५ ॥ आसीनं चैत्यमध्येत्वा दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ आगम्य क्रपयः सर्वेऽयाचंता भयमच्युत ॥ ३६ ॥ युगांते सर्वभूतानि संक्षिप्य मधुसूद
 न ॥ आत्मनैवात्मसाल्कत्वाजगदासीः परंतप ॥ ३७ ॥ युगादौ तव वार्ष्णेयनाभिपद्मादजायत ॥ ब्रह्मा चराचरगुरुस्येदं सकलं जगत् ॥ ३८ ॥ तंहं तु मुद्यतो घा
 रौदानवौ मधुकैटभौ ॥ तयोर्व्यतिक्रमं दृष्ट्वा क्रुद्धस्य भवतो हरेः ॥ ३९ ॥ ललाटाज्जातवानंशं भुःशूलपाणिखिलोचनः ॥ इत्थं तावपि देवेशौ त्वच्छरीरसमुद्भवौ
 ॥ ४० ॥ त्वन्नियोगकरावेताविति मे नारदो ब्रवीत् ॥ तथानारायणपुराकृतुभिर्भूरिदक्षिणैः ॥ ४१ ॥ इष्ट्वांस्त्वमहासत्रं कृष्णचैत्ररथे वने ॥ नैव परेनापरे वाकरिष्यं
 तिकृतानि वा ॥ ४२ ॥ यानि कर्माणि देवत्वं बाल एव महाबलः ॥ कृतवान् पुंडरीकाक्षबलदेवसहायवान् ॥ कैलासभवने चापि ब्राह्मणैर्व्यवसः सह ॥ ४३ ॥ वैशंपाय
 न उवाच एवमुक्त्वा महात्मानमात्माकृष्णस्य पांडवः ॥ तूष्णीमासीत्ततः पार्थमित्युवाच जनार्दनः ॥ ४४ ॥ ममैव त्वं वैवाहं ये मदीयास्तैव वते ॥ यस्त्वां द्वेष्टि स मां द्वे
 ष्टियस्त्वामनुसमामनु ॥ ४५ ॥ नरस्त्वमसि दुर्द्धरिर्नारायणोऽहं ॥ कालेलोकमिमं प्राप्नो नरनारायणावृषी ॥ ४६ ॥ अनन्यः पार्थ मत्तस्त्वं तत्तश्चाहंतैव च ॥

श्लोकत्रयं कचिन् दृष्टं यस्य कतिरिदं सकलं असौ देवोऽपि त्वन्नियोगकर इति विपरिणामेन योज्यं ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ कर्माणि पूत

नावधादीनि ॥ ४३ ॥ एवं तत्पदार्थस्वरूपं प्रपंच्यतस्य त्वंपदार्थाभेदमाह एवमिति ॥ ४४ ॥ ममैव त्वं ब्रह्मण एव त्वत्वरूपं जीवः तवैवाहं जीवस्यैव शुद्धं रूपं ब्रह्मण ततोऽन्यत् यमदीयास्तैव वते ब्रह्मणता औपाधिकाः सर्वेश्वरत्वा
 दयस्तेऽपि जीवस्यैव तस्माद्योजीवद्वेष्टिसब्रह्मेष्टियोजीवयति स ब्रह्मयाति अद्रोही सन् सर्वभूतेषु भागवद्भावं पश्येदित्यर्थः ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ननु मित्रयोर्ममात्मा त्वं वात्मा हमित्यभेदोपचारो दृष्टः न त्वभेद इत्याशंक्या हा
 नन्य इति मित्रयोर्हि अन्यत्वं प्रत्यक्षदृष्टं तदिह निरस्यते अपूर्वार्थज्ञापकत्वाद्वाक्यस्य अनन्यत्वमप्यौपचारिकमस्त्वित्याशंक्या ह नावयो रिति अंतरं भेदः वेदितुं विचारयितुं जीवेशयोर्भेदोऽदुर्निरूप इत्यर्थः तथा
 हि किं देहभेदादालभेद उतालभेदात् नाद्यः कायव्यूहकृतयोगिन्यव्याप्तेः नांत्यः उपाधिपरमर्शविना भेदस्याविभाव्यमानत्वात् मुक्तात्मानो जीवेशीवानस्वभावभिन्नौ उक्तहेतोः घटमठाकाशवदिति ॥ ४७ ॥